

[Познатостта ми с хароудния
поет Христо Смирненски
датира от деня в който се
прибрах в училище от фърон
на 1-та класна девица].

Понякога през централната
гара се извършва с уредени
години да посрещат свои
близки и познати. Аз и една
моя приятелка също отидо-
хме за да посрещам тези
знайни и невянни герои, които
показаха тук от героизъм
и себеприжжение храброст.

Зайонхата да пристигат
скромни, тихи, метални
изморен вид. Всички по-
дала обръщати към тях,
всички търсеще своя близък.
Тях каблизо да казва някой:
„Да те се биха, проливах
кръвта си, Зайонхата тук
страхича на героизъм, но
не за своя, а за тук и не."